

การศึกษาเมตาลี เครื่องดนตรีของกะเหรี่ยงโปว์ ในตำบลโลโว อำเภอสังขละบุรี จังหวัดกาญจนบุรี

วิเชษฐ์ ลุดไธ^{1*} ชนิตา ตังเดชะหิรัญ² และ กาญจนา อินทรสุนานนท์³

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาถึงประวัติความเป็นมาและองค์ประกอบต่าง ๆ ของเมตาลี รวบรวมและวิเคราะห์บทเพลงที่บรรเลงโดยเมตาลี ศึกษาบทบาทหน้าที่ของเมตาลีในวัฒนธรรมกะเหรี่ยงโปว์ โดยใช้วิธีการดำเนินการวิจัยตามหลักมานุษยวิทยาเชิงวิพากษ์ ข้อมูลต่าง ๆ ที่รวบรวมได้ทั้งหมดมาจากการเก็บข้อมูลโดยการลงพื้นที่ภาคสนาม แล้วนำมาทำการศึกษาวิเคราะห์ เรียบเรียงความสำคัญ ผลการวิจัยพบว่า เมตาลีเป็นเครื่องดนตรีประเภทดีดของกะเหรี่ยงโปว์ ในตำบลโลโว สันนิษฐานว่าพัฒนามาจากเครื่องดนตรี ตะวันตกที่เรียกว่า “แมนโดลิน” เมตาลีที่พบในตำบลโลโวสามารถแบ่งได้ 2 ประเภท คือ 1.เมตาลีแบบโปร่ง 2.เมตาลีแบบกล่องเสียงอลูมิเนียม การแสดงเมตาลีพบได้ทั่วไปในตำบลโลโว โดยชาวกะเหรี่ยงให้ความสำคัญ และถือเป็นเครื่องดนตรีประจำชนเผ่าของตนเอง บทเพลงเมตาลียังสื่อถึงความนึกคิดของชาวกะเหรี่ยง บางครั้งสะท้อนมุมมองด้านสังคม ธรรมชาติ ความเชื่อ และความรัก การสืบทอดในปัจจุบันพบน้อยมาก สาเหตุที่ขาดผู้สืบทอดมีหลายประการ เช่น ความยากในการร้อง และบรรเลงเมตาลี สภาพทางเศรษฐกิจ การเปลี่ยนแปลงทางสังคมสมัยใหม่

การวิเคราะห์บทเพลงจำนวน 6 เพลง พบว่า โครงสร้างของบทเพลงไม่ซับซ้อน และสามารถบรรเลงซ้ำได้ตามความพอใจ ในการบรรเลงแนวทำนองหลักจะเป็นทำนองเดียวกับทำนองร้อง และมีการเล่นสอดประสานเมื่อจบวรรคของทำนองร้อง กลุ่มเสียงหลักที่ใช้ ได้แก่ ดอเรียนโหมด เมเจอร์สเกล เพนทาโทนิค ไมเนอร์ และ ลิเดียนโหมด การเคลื่อนที่ของทำนองมี 3 แบบ คือ การเคลื่อนที่แบบต่อเนื่อง การเคลื่อนที่แบบไม่ต่อเนื่อง และการเคลื่อนที่แบบซ้ำลักษณะเสียงเดิม มีการเล่นทำนองเสียงต่ำพร้อมกับการดำเนินแนวทำนองหลัก

คำสำคัญ : เมตาลี เครื่องดนตรี กะเหรี่ยงโปว์

¹ นิสิตปริญญาโท สาขามานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

E-mail : chet_blacknote@hotmail.com

² อาจารย์ประจำภาควิชาดุริยางคศาสตร์สากล คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

³ รองศาสตราจารย์ประจำภาควิชาดุริยางคศาสตร์ศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

The Matala, an instrument of the Pwo Karen in Laivo sub-district, Sangklaburi district, Kanchanaburi province

Wichet Suddai^{1*} Chanida Tungdechahirun² and Kanchana Intarasunanont³

Abstract

This research aimed to study the historical background and the elements of the Matala with the aim of identify the roles of the metale in the Pwo Karen culture. It followed the ethnomusicological research pattern. The data collection was performed through a field method. Then, the obtained data was analyzed, and organized by the order of importance. It was found that the metale was a string instrument of the Pwo Karen in Laivo sub-district, Sangklaburi district, Kanchanaburi province. It was assumed that the matala was developed from the mandolin, a western musical instrument. The metale found in this area could be divided into two kinds: (1) the acoustic metale and the acoustic aluminum metale. The metale performance was commonly found in this area. Considered its significance, the metale was deemed a tribal music instrument. Moreover, metale songs conveyed thoughts of the Karen people and reflected society, nature, beliefs, and love. However, the delivery of education about the metale to the next generation was hardly found for several reasons such as the difficulties in singing and in playing the metale, troubled economy, and the change to modern society.

The analysis of six matala songs indicated that the song structure was simple and catchy. Metale melodies often accorded with singing melodies. The improvisation was found at the end of the melodies. The major scales were a dorian mode, a major scale, a pentatonic minor, and a Lydian mode. Moreover, three kinds of melodic motions were found, namely conjunct motion, disjunct motion, and repletion motion. Also the bass simultaneously carried the melodies.

Keywords : Metale, Instrument, Pwo Karen

^{1*} Graduate students of Ethnomusicology, Faculty of Fine Arts, Srinakharinwirot University

E-mail : chet_blacknote@hotmail.com

² Lecturer of Department of Western Music, Faculty of Fine Arts, Srinakharinwirot University

³ Assistant Professor, Department of Thai Music, Faculty of Fine Arts, Srinakharinwirot University

บทนำ

ดนตรีของภูมิภาคต่าง ๆ ในประเทศไทย ทั้งภาคอีสาน ภาคกลาง ภาคใต้ ภาคเหนือ ล้วนมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจนทั้งเครื่องดนตรี บทเพลง วิธีการบรรเลง และบทบาทที่มีต่อวัฒนธรรม ประเพณี ความเชื่อ นอกจากนี้ชุมชนหรือชนเผ่าต่าง ๆ ที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย เช่น ชุมชนมอญ กะเหรี่ยงเชื้อสายต่าง ๆ ล้วนก็มีเอกลักษณ์ทางด้านดนตรีที่น่าสนใจแตกต่างกันไป

ชาวเผ่ากะเหรี่ยงที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย สามารถแบ่งย่อยได้เป็น 4 เผ่าด้วยกัน คือ

1. กะเหรี่ยงสะกอ (Skaw Karen) หรือที่เรียกว่า กะหล่าง
2. กะเหรี่ยงโปว์ (Pwo Karen) บางคนเรียก ปู่โหว่ หรือ โผล่ว ทางจังหวัดแม่ฮ่องสอนเรียก ยางเขียน
3. กะเหรี่ยงปะเว (Bghwe Karen) บางคนเรียกกะเหรี่ยงคอยาว, ยาง หรือ คะยา (Kaya)
4. กะเหรี่ยงตองตู (Taung Tsu Karen) หรือที่เรียกว่าตองซู่

ชาวเผ่ากะเหรี่ยงทั้ง 4 เผ่า อาศัยอยู่ตามพื้นที่ต่าง ๆ ของไทย ทั้งทางภาคเหนือ ภาคตะวันตก แม้จะมีวัฒนธรรม ความเชื่อ การดำรงชีวิตที่คล้ายกัน แต่ในเรื่องของดนตรีนั้นก็มีความแตกต่างกันอยู่มากพอสมควร

สมัย สุทธิธรรม (2541:33-35) กล่าวว่า กะเหรี่ยงเป็นชนกลุ่มน้อยที่มีลักษณะนิสัยชอบร้องเพลงและเต้นรำ ในงานรื่นเริงต่าง ๆ หรือในพิธีกรรมใด ๆ พวกเขาจะต้องมีการร้องรำทำเพลงอยู่เสมอ เช่น งานปีใหม่ งานแต่งงาน หรือแม้กระทั่งงานศพ ชาวกะเหรี่ยงก็ยังร้องเพลงรำพึงรำพันอย่างโหยหวน

เพลงพื้นบ้านแบบดั้งเดิมเรียกว่า “ทา” เครื่องดนตรีชาวกะเหรี่ยง นอกจากจะมีฆ้อง กลอง และซิ่ง แล้วยังมีเครื่องดนตรีอีกหนึ่งชนิด เรียกว่า กอย ซึ่งทำจากเขาควาย การเต้นรำของชาวกะเหรี่ยงมีความคล้ายคลึงกับพวกไทใหญ่ โดยจะก้าวเท้าเป็นจังหวะเร็ว และแกว่งมือไปมาด้วยลีลาที่น่าดู ลังคมกะเหรี่ยงในปัจจุบันนิยมร้องเพลงแบบเพลงสมัยใหม่ เรียกว่า ต่า-ชะ-หวิ ซึ่งมีรากฐานมาจากเพลงสวดในคริสต์ศาสนา

สุจริตลักษณ์ ดิผดุง และสรินยา คำเมือง (2540:37) ได้กล่าวถึงเพลงที่ใช้ในงานศพ และงานแต่งงานของชาวกะเหรี่ยงไปว่า เพลงที่ใช้ในงานศพเป็นการร้องโต้ตอบของหนุ่มสาว ซึ่งนับเป็นโอกาสที่หนุ่มสาวจะได้พบกัน เกี่ยวกับพาราสิและร้องเพลงโต้ตอบกัน ส่วนการร้องเพลงในงานแต่งงานเป็นการร้องเพลงของผู้อาวุโสที่เป็นผู้ชาย เป็นการร้องเพลงที่มีเสียงลากยาว มีคนเป็นต้นเสียง และคนอื่น ๆ ก็จจะร้องประสานตามไป เนื้อหาของบทเพลงจะเน้นความดีใจที่ได้มาพบปะกันมากมายในโอกาสอันเป็นมงคล มีความสนุกสนาน หรือไม่ก็เป็นการบ่งบอกถึงความดี ความขยันของฝ่ายเจ้าบ่าว และเจ้าสาว และยังเป็นการอวยพร และสั่งสอนคู่บ่าวสาวไปด้วย

ในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าทุ่งใหญ่นเรศวรมีชุมชนกะเหรี่ยงรวม 11 หมู่บ้านในเขตตำบลไล่โว่ อำเภอสังขละบุรี จังหวัดกาญจนบุรี 6 หมู่บ้าน คือ บ้านกองม่งทะ บ้านสะเนฟอง (เมืองสังขละบุรีเก่า) บ้านเกาะสะเดิง บ้านทีไร่ป่า บ้านจะแก และบ้านไล่โว่-สาละวะ ”

ดนตรีและบทเพลงของชาวกะเหรี่ยงกองม่งทะ นี้เป็นสิ่งหนึ่งที่สามารถเชื่อมโยงอธิบายเรื่องวัฒนธรรมที่แสดงถึงอัตลักษณ์ของชาวกะเหรี่ยง

ได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น ยิ่งไปกว่านี้ ตะคุ(บทเพลง) ของชาวกะเหรี่ยง ไม่ได้เป็นเพียงเพลงที่ร้องเล่น เพื่อสร้างความบันเทิงเท่านั้น แต่สิ่งสำคัญนั้นคือ สิ่งที่ซ่อนไว้ในบทเพลง สิ่งที่แฝงอยู่ในเนื้อหาของ บทเพลงที่สื่อออกมา ล้วนแล้วแต่มีความหมายต่อ ชาวกะเหรี่ยง ตะคุแฝงไว้ด้วยการถ่ายทอดทาง ศาสนา การคงอยู่ของภาษา และประเพณีต่าง ๆ ดนตรีเป็นสิ่งที่สร้างความชัดเจนของวัฒนธรรมชาว กะเหรี่ยงได้ดียิ่งขึ้น และเป็นที่ยืนยันได้ว่า หากใน ลังคม และวัฒนธรรมชาวกะเหรี่ยง (โผล่) ไม่มีตะคุ และดนตรีอยู่ในวัฒนธรรม ทุกวันนี้เรื่องราวต่าง ๆ ของชาวกะเหรี่ยงก็คงไม่มีให้เราได้ศึกษาถึงความ หลากหลายของวัฒนธรรมที่มีอยู่ในปัจจุบัน (จรัญ กาญจนประดิษฐ์ 2547 : 240)

เมตาลี เครื่องดนตรีประเภทดีดของ กะเหรี่ยงโปว์มีรูปร่างคล้ายแมนโดลินมี 6 สายเหมือน กีตาร์ แต่เมตาลีจะมีขนาดเล็กกว่า เป็นเครื่องดนตรี สมัยใหม่ที่เข้ามามีบทบาทในดนตรีของกะเหรี่ยงใน ช่วง 20-30 ปีที่ผ่านมา แม้จะเป็นเครื่องดนตรีที่มี รูปแบบอย่างตะวันตก แต่เมื่อเครื่องดนตรีชนิดนี้เข้า สู่วัฒนธรรมกะเหรี่ยงทั้งทำนองเพลงและวิธีการ เล่นก็เป็นแบบเฉพาะกลายเป็นเอกลักษณ์ของตน ในที่สุด และได้รับความนิยมในกลุ่มชาวกระเหรี่ยง อย่างรวดเร็ว

จากการศึกษาดนตรีกะเหรี่ยงหมู่บ้าน กองม่องทะ ตำบลโล้ว อำเภอลังละบุรี จังหวัด กาญจนบุรี ของจรัญ กาญจนประดิษฐ์ พบว่าเครื่อง ดนตรีตะวันตกอย่างกีตาร์ และบทเพลงสมัยนิยม กำลังแพร่เข้าสู่วัยรุ่นชาวกระเหรี่ยงอย่างรวดเร็ว จากเหตุและปัจจัยดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้ผู้วิจัย

มีความสนใจที่จะศึกษาเครื่องดนตรีเมตาลีที่เข้าไป เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมกะเหรี่ยงโปว์ ในตำบล โล้ว อำเภอลังละบุรี จังหวัดกาญจนบุรี การศึกษา ข้อมูลในเรื่องนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจและ ต้องการค้นคว้าดนตรีกะเหรี่ยง นอกจากนี้จะได้ ข้อมูลใหม่แล้วยังเป็นการอนุรักษ์วัฒนธรรมของคน ในท้องถิ่นสืบไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์หลักคือ การ ศึกษาเมตาลี เครื่องดนตรีในวัฒนธรรม กะเหรี่ยง โปว์ใน ตำบลโล้ว อำเภอลังละบุรี จังหวัด กาญจนบุรี โดยแบ่งเป็นหัวข้อย่อยดังนี้

1. เพื่อศึกษาถึงประวัติความเป็นมาและ องค์ประกอบต่าง ๆ ของเมตาลี
2. เพื่อรวบรวมและวิเคราะห์บทเพลงที่ บรรเลงโดยเมตาลี
3. เพื่อศึกษาบทบาทหน้าที่ของเมตาลีใน วัฒนธรรมกะเหรี่ยงโปว์

ขอบเขตการวิจัย

1. ศึกษาบริบททางสังคมของชุมชน กะเหรี่ยงโปว์ใน ตำบลโล้ว อำเภอลังละบุรี จังหวัด กาญจนบุรี
2. ศึกษาประวัติความเป็นมา และองค์ ประกอบสำคัญของเมตาลี
3. รวบรวมและวิเคราะห์บทเพลงที่ใช้ เมตาลีบรรเลง รวมทั้งบทบาทหน้าที่ของเมตาลี ในวัฒนธรรมกะเหรี่ยงโปว์

วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัยเรื่องการศึกษาเมตาลี เครื่องดนตรีกะเหรี่ยงโปว์ใน ตำบลไล่โว่ อำเภอสังขละบุรี จังหวัดกาญจนบุรี ผู้วิจัยศึกษาข้อมูล โดยแบ่งเป็นการเก็บข้อมูลด้านเนื้อหาจากเอกสาร หนังสือ ตำรา สิ่งพิมพ์ งานวิจัย ที่เกี่ยวข้อง และ เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกจากคนในชุมชน และนักเล่นเมตาลี เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยแบ่งเป็น 4 ขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นตอนรวบรวมข้อมูล เตรียมหัวข้อที่จะศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง โดยรวบรวมและศึกษาค้นคว้าจากแหล่งความรู้ต่างๆ รวบรวมข้อมูลจากประสบการณ์ตรงของวิทยากร และบุคคลในชุมชน โดยผู้วิจัยลงพื้นที่ภาคสนาม ตำบลไล่โว่ อำเภอสังขละบุรี จังหวัดกาญจนบุรี และข้อมูลการสัมภาษณ์จากศิลปินในชุมชนและผู้ทรงคุณวุฒิ

2. ขั้นตอนศึกษา และเรียบเรียงข้อมูล เกี่ยวกับแนวคิดและทฤษฎีในการวิเคราะห์เพลง เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมดนตรีของกะเหรี่ยงโปว์ ข้อมูลจากการบันทึกเสียงสัมภาษณ์ และถอดบทเพลงจากการบันทึกเป็นโน้ตสากล

3. การวิเคราะห์ข้อมูล เรียบเรียงประวัติความเป็นมาของเครื่องดนตรีจากการสัมภาษณ์ และจากหลักฐานต่าง ๆ ที่พบ ความสำคัญของเมตาลี จัดเรียงเนื้อหาสาระที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของเมตาลี ซึ่งมีอยู่ด้วยกัน 3 ส่วนหลัก ๆ คือ

- 3.1 องค์ประกอบทางด้านเครื่องดนตรี
- 3.2 องค์ประกอบทางด้านวิธีการบรรเลง
- 3.3 องค์ประกอบทางด้านบทเพลงที่

บรรเลง

ผลการศึกษา

1. บริบททางสังคมและวัฒนธรรม

สภาพทั่วไปของตำบลไล่โว่เป็นพื้นที่ป่าและภูเขา มีพื้นที่ประมาณ 1,723.98 ตารางกิโลเมตร ปัจจุบันพื้นที่ทั้งหมดของตำบลไล่โว่อยู่ในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าทุ่งใหญ่นเรศวร เมื่อปี พ.ศ.2517 และได้รับการประกาศเป็นพื้นที่ทางมรดกทางธรรมชาติของโลก เมื่อปี พ.ศ.2534 มีทั้งสิ้น 6 หมู่บ้าน ได้แก่ บ้านกองม่องทะ บ้านสะเนพ่อง บ้านเกาะสะเต็ง บ้านไร่ป่า บ้านจะแก และบ้านไล่โว่ สาละ จำนวนประชากรและความหนาแน่นประชากร จากข้อมูลของสำนักทะเบียนราษฎรของอำเภอสังขละบุรี พบว่า ตำบลไล่โว่ มีประชากรจำนวนทั้งสิ้น 2,481 คน จำแนกเป็นชาย 1,325 คน หญิง 1,156 คน มีความหนาแน่นเฉลี่ย 0.70 คนต่อตารางกิโลเมตร มีจำนวนครัวเรือนทั้งสิ้น 456 ครัวเรือน ประชาชนในตำบลไล่โว่ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธมีส่วนน้อยที่นับถือศาสนาคริสต์ และยังมีความเชื่อเกี่ยวกับฤๅษี ธรรมชาติ และวิหาล่า ภาษาที่ใช้มี 2 ภาษาคือ ภาษากะเหรี่ยงโปว์ และภาษาไทย ภาษาเขียนใช้อักษรและไวยากรณ์ของชนชาติมอญ แต่คำและสำเนียงรวมทั้งความหมายนั้นยังคงเป็นแบบฉบับของกะเหรี่ยง การแต่งกายในปัจจุบันได้รับเอาวัฒนธรรมการแต่งกายจากภายนอกเข้ามาผสมผสานกันกับการแต่งกายแบบดั้งเดิมของตน หรือบางครั้งก็เป็นการแต่งกายแบบสมัยใหม่ บ้านเรือนของชาวกะเหรี่ยงตำบลไล่โว่ในปัจจุบันได้มีการผสมผสานรูปแบบสมัยใหม่เข้าไปด้วย เนื่องจากชาวบ้านเริ่มมีการติดต่อกับผู้คนภายนอกมากขึ้น อีกทั้งยังมีถนนตัดผ่านสะดวกต่อการนำอิฐ หิน ปูน ทราย เข้ามาก่อสร้างบ้านเรือนกันมากขึ้น ระบบเครือข่าย

ของกะเหรี่ยงไป๋ว้นับถือเครือญาติทางสายมารดาเป็นหลัก และผู้หญิงเป็นผู้สืบสายตระกูล ประชากรส่วนใหญ่มีอาชีพทำไร่ ทำนา มีศูนย์พัฒนาเด็กเล็กทั้งสิ้น 7 แห่ง การศึกษาในระบบมีโรงเรียนในตำบลไล่โว่มีอยู่ 4 โรงเรียน และการศึกษาออกโรงเรียนมีศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียน 5 แห่ง มีสถานีนามาย์ประจำตำบล 1 แห่ง และอนามาย์ชุมชน 1 แห่ง สถานีนามาย์ประจำตำบลตั้งอยู่ที่ บ้านกองม่องทะ หมู่ที่ 2 สถานีนามาย์ชุมชนตั้งอยู่ที่บ้านจะแก หมู่ที่ 6 ไฟฟ้าในตำบลไล่โว่ใช้ระบบโซล่าเซลล์เป็นโครงการจัดตั้งระบบผลิตไฟฟ้าด้วยเซลล์แสงอาทิตย์ ระบบประปา ในตำบลไล่โว่มีประปาภูเขาทั้ง 6 หมู่บ้าน ประปาภูเขาเป็นการต่อท่อจากแหล่งน้ำในชุมชนโดยอาศัยแรงดันของน้ำให้ส่งไปตามท่อต่าง ๆ ในหมู่บ้าน ประเพณีและวัฒนธรรมของชาวกะเหรี่ยงไป๋วตั้งแต่เกิดจนตายก็ยังคงมีให้เห็นในปัจจุบัน แม้จะมียางอย่างที่ยหายไปเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และการขาดผู้สืบทอด

2. เมตาลีเครื่องดนตรีของกะเหรี่ยงไป๋ว ตำบลไล่โว่ อำเภอสังขละบุรี จังหวัดกาญจนบุรี

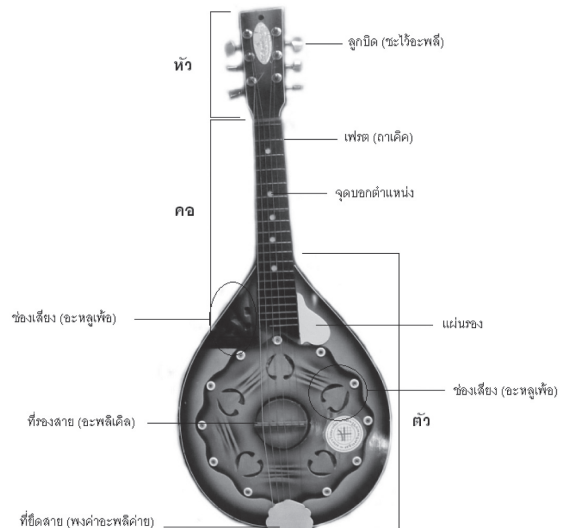
เมตาลีเครื่องดนตรีของกะเหรี่ยงไป๋ว ตำบลไล่โว่ อำเภอสังขละบุรี จังหวัดกาญจนบุรี แบ่งเป็น

2.1 ประวัติความเป็นมาของเมตาลี ประวัติและความเป็นมาของเมตาลีไม่มีหลักฐานที่แน่ชัด แต่สันนิษฐานกันว่าน่าจะมีการพัฒนามาจากเครื่องดนตรีตะวันตกที่เรียกว่า “แมนโดลิน” โดยชาวกะเหรี่ยงประเทศพม่าเป็นผู้นำเข้ามาในตำบลไล่โว่ และมีการสืบทอดต่อกันมา เมตาลีได้แสดงให้เห็นถึงภูมิปัญญาและการเชื่อมต่อทางวัฒนธรรมได้อย่างกลมกลืนจนกลายเป็นเครื่องดนตรีที่ล้ำค่าของกะเหรี่ยงไป๋วในตำบลไล่โว่อย่างในปัจจุบัน

ภาพที่ 1 แมนโดลิน (ซ้าย) เมตาลีแบบอะลูมิเนียม (ขวา)

2.2 ลักษณะทางกายภาพของเมตาลี เมตาลี มีลักษณะรูปร่างคล้ายแมนโดลินของตะวันตก คือมีรูปทรงเป็นลักษณะหยดน้ำ จัดอยู่ในเครื่องดนตรีประเภทเครื่องสาย (String Instrument) บรรเลงด้วยวิธีการดีด เมตาลีที่พบในตำบลไล่โว่มี 2 ลักษณะ คือ แบบไป๋ว และแบบอะลูมิเนียม เมตาลีแบบไป๋วจะมีกล่องเสียงที่เจาะไม้ส่วนลำตัวเพื่อสะท้อนเสียง ส่วนแบบอะลูมิเนียม จะมีการเจาะไม้ส่วนลำตัวแล้วใช้ฝาปิดที่มีอะลูมิเนียมอยู่ด้านใน

ภาพที่ 2 ส่วนประกอบต่าง ๆ ของเมตาลี

2.3 วิธีการบรรเลง ใช้มือซ้ายในการกดสาย โดยมีมืออยู่ในลักษณะกำคอเมตาลีใช้นิ้วชี้ กลาง นาง ก้อย ในการกดสาย แขนขวาวางบนด้านข้างลำตัว เมตาลี ยกหัวเมตาลีขึ้นประมาณ 45 องศา การ ดัดใช้นิ้วหัวแม่มือ และนิ้วชี้ในการดัดสายเป็นหลัก โดยใช้นิ้วหัวแม่มือทำหน้าที่เล่นเสียงต่ำ (แนวเบส) ส่วนนิ้วชี้เล่นแนวทำนอง การดัดแบบรัวเสียง คือ การดัดเพื่อให้ได้โน้ตต่อเนื่องกันหลายตัว โดยใช้นิ้วชี้ ดัดขึ้น และลงสลับกัน การเล่นตบสาย เป็นการดัด เพียงครั้งเดียวแต่ได้โน้ตสองตัว การหยุดเสียงด้วย มือซ้ายมี 2 ลักษณะคือ 1. คลายแรงกดจากสายที่ กดอยู่ 2. เป็นการหยุดเสียงอย่างรวดเร็วและใช้เล่น เป็นจังหวะ วิธีการเล่นคือ ดัดสายเปล่า สาย 1 และ สาย 2 ให้ใช้มือซ้ายตบไปบนสายอย่างรวดเร็วโดยให้ เกิดเป็นเสียงบอด การดัดแบบตวยโล เป็นการเล่น ทำนองแบบขั้นคู่ประสาน 2 เสียง การเล่นคอร์ด คือ การเล่นตั้งแต่ 3 โน้ตพร้อมกัน ก่อนการบรรเลงและ ขับร้องจะมีการเล่นที่เรียกว่า “จุกสี่จุกห้า” โดย เป็นการบรรเลงเพื่ออุ่นเครื่อง และยังเป็น การตรวจสอบระดับเสียงว่าถูกต้องหรือไม่

2.4 ลักษณะท่าทางในการบรรเลง จะ ขึ้นอยู่กับสถานที่ สภาพแวดล้อมและการแสดง หากเป็นการขับร้องหมู่จะนิยมยืนบรรเลง ส่วนการ ขับร้องเดี่ยวบางครั้งนั่งบรรเลง ส่วนการนั่งพื้นบรรเลง พบได้ทั่วไปส่วนใหญ่เป็นการบรรเลงในบ้านเรือน

2.5 ระบบเสียง การตั้งสายเมตาลีไม่มี ระดับเสียงต้นเป็นที่แน่นอนอาศัยช่วงเสียงของการ ขับร้องของผู้บรรเลงเป็นหลัก โดยนักเล่นเมตาลี แต่ละคนจะมีความสามารถในการจดจำช่วงเสียง ของเมตาลีที่เหมาะสมกับตนเอง เมื่อได้เสียงต้นของ เมตาลี (สาย1) ก็จะเทียบเสียงต่อไปจนครบ 6 สาย คิดเป็นขั้นคู่ได้ดังนี้

สาย 1 ไปสาย 2 เป็นขั้นคู่ 5
สาย 2 ไปสาย 3 เป็นขั้นคู่ 4
สาย 3 ไปสาย 4 เป็นขั้นคู่ 5
สาย 4 ไปสาย 5 เป็นขั้นคู่ 7
สาย 5 ไปสาย 6 เป็นขั้นคู่ 5

2.6 โอกาสในการบรรเลง

2.6.1 ใช้ประกอบในงานพิธีกรรม หรือประเพณีของชาวกะเหรี่ยง เช่น งานผูกข้อมือ งานพาดข้าว เป็นต้น

2.6.2 ใช้ในงานประเพณีของไทย เช่น งานลอยกระทง

2.6.3 ใช้ในงานพิธีทางศาสนาพุทธ

2.6.4 ใช้ในการเกี่ยวสาว

2.6.5 ใช้ในการสังสรรค์ในหมู่ เพื่อนฝูง

2.6.6 ใช้ขับกล่อมตนเอง

2.7 ประเภทของบทเพลง บทเพลงที่ ขับร้องและบรรเลงด้วยเมตาลีสามารถแยกตาม เนื้อหาของบทเพลงได้ ดังนี้

2.7.1 เพลงเกี่ยวกับประเพณี วัฒนธรรมกะเหรี่ยง เช่น เพลงผูกข้อมือ (ลา คอ ถังไผ่)

2.7.2 เพลงเกี่ยวกับธรรมชาติ (ที่ฟูโอเวเดเมยลา) เนื้อหาของบทเพลงจะกล่าวถึง ธรรมชาติ ป่า เขา เช่น เพลงโผล่ชื่อบ่งเตอวอไมละ

2.7.3 เพลงนิทาน (จู่ไตต้าตี้) เป็น บทเพลงที่นำเอาเนื้อเรื่องของนิทาน หรือตำนาน มาขับร้องเป็นบทเพลง

2.7.4 เพลงเกี่ยวกับความรัก (เซอเอ) มีเนื้อหาเกี่ยวกับความสุขสมหวัง และผิดหวัง

2.7.5 เพลงเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ชาติพันธุ์ (เมียวไจ้) เนื้อหาของบทเพลงจะกล่าวถึง

ตำนานความเป็นมาของกะเหรี่ยง

2.7.6 เพลงเกี่ยวกับวิถีชีวิต บทเพลงสะท้อนมุมมองของสังคมทั้งในอดีตและปัจจุบัน

2.7.7 เพลงอวยพร เป็นเพลงที่ใช้อวยพรสำหรับผู้มางานบุญประเพณีให้เดินทางปลอดภัย มีความสุข หรือ แทนคำขอบคุณสำหรับของรางวัลที่ผู้ชมมอบให้ผู้แสดง โดยเป็นการร้องแบบต้นสด

2.8 บทบาททางสังคม การแสดงเมตาลี พบได้ทั่วไปในตำบลโลโว โดยชาวกะเหรี่ยงให้ความสำคัญ และถือเป็นเครื่องดนตรีประจำชนเผ่าของตนเอง มีการแสดงเมตาลีในงานประเพณีดั้งเดิมของชาวกะเหรี่ยง และกิจกรรมต่าง ๆ บทเพลงเมตาลียังสื่อถึงความนึกคิดของชาวกะเหรี่ยงบางครั้งสะท้อนมุมมองด้านสังคม ธรรมชาติ ความเชื่อ และความรัก

2.9 กระบวนการสืบทอด เป็นการสืบทอดแบบมุขปาฐะ คือแบบปากต่อปาก มือต่อมือ ปัจจุบันมีครูเพลงที่ประพันธ์เพลงขึ้นมาใหม่แต่ก็มีน้อยมากที่จะมีผู้สืบทอด สาเหตุที่ขาดผู้สืบทอดมีหลายประการ เช่น ความยากในการร้องและบรรเลงเมตาลี สภาวะทางเศรษฐกิจ การเปลี่ยนแปลงทางสังคมสมัยใหม่ ปัจจุบันมีการจัดการเรียนการสอนเมตาลีภาคฤดูร้อนในโรงเรียนก่องม่องทะ แต่ก็ยังไม่ปรากฏเป็นรูปธรรม คือยังไม่มีเด็กนักเรียนที่สามารถร้องและบรรเลงได้อย่างถูกต้อง อาจมีสาเหตุมาจากจำนวนเครื่องดนตรีที่ไม่เพียงพอต่อนักเรียน ขาดแคลนบุคลากร ผู้เรียนขาดความสนใจ และขาดการฝึกฝนอย่างจริงจัง ในปัจจุบันเมตาลีเริ่มลดบทบาทลงในกลุ่มวัยรุ่น เนื่องจากมีเครื่องดนตรีตะวันตกอย่างอื่นเข้ามาเรียกความสนใจ เช่น กีตาร์ ซึ่งกำลังเป็นที่นิยมกันในหมู่วัยรุ่น แต่เมตาลี

ก็ยังถือเป็นเครื่องดนตรีที่เป็นเอกลักษณ์ และได้รับการยอมรับในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของภูมิปัญญาของชาวกะเหรี่ยงโปว์ ในตำบลโลโว

3. สรุปผลการวิเคราะห์บทเพลงจากเมตาลี

ในการวิเคราะห์บทเพลง ผู้วิจัยได้นำบทเพลงร้องและบรรเลงมาจากนักเล่นเมตาลีจำนวน 6 ท่าน ซึ่งเป็นที่ยอมรับและเป็นที่ยุ้จักกันอย่างกว้างขวางในกลุ่มกะเหรี่ยงโปว์ตำบลโลโว คือ

1. นายหลง เกียรติเกื้อกุล หมู่บ้านก่องม่องทะ
2. นายโจ้ได้ดี พนาพิทักษ์สกุล หมู่บ้านเกะสะเต็ง
3. นายสมปอง ก้องไพรวลัย หมู่บ้านที่ไร่ป่า
4. นายสะอาด สังขละวิมล หมู่บ้านสะเน่ฟอง
5. นายเออเน้ง หมู่บ้านโลโว สาละวะ
6. นายคองเจ็ง หมู่บ้านก่องม่องทะ

การวิเคราะห์บทเพลงที่รวบรวมได้จากการบันทึกเป็นโน้ตเพลงจำนวน 6 เพลง สรุปได้ดังนี้

1. เพลงโย้ยาพ้อ ขับร้อง และบรรเลงเมตาลี โดย นายหลง บทเพลงโย้ยาพ้อ เป็นบทเพลงที่ขับร้องบรรเลงสืบทอดกันมาไม่ทราบที่มาแน่ชัด และเป็นที่ยุ้จักกันอย่างกว้างขวางในตำบลโลโว การร้องและการบรรเลงของแต่ละคนก็แตกต่างกันไป บทเพลงมีเนื้อหาเกี่ยวกับความรัก มีจังหวะเร็ว สนุกสนานนิยมเล่นกันในหลายโอกาส เช่น พบปะเพื่อนฝูง หรือในงานพิธีต่าง ๆ

บทเพลงมีทั้งหมด 7 ท่อน ประกอบด้วยท่อนดนตรีนำได้แก่ท่อน A , AA , AAA , AAAA ท่อน B เป็นท่อนร้อง 1 ท่อน C เป็นท่อนร้อง 2 และท่อน D เป็นท่อนร้อง 3 โดยก่อนจะเข้าท่อนร้องทุกครั้งจะบรรเลงท่อนดนตรีนำก่อน บทเพลงอาจมีการซ้ำในแต่ละท่อนได้ตามความต้องการของผู้เล่น

ในการบรรเลงแนวทำนองหลักจะเป็นทำนองเดียวกับทำนองร้อง และมีการเล่นสอดประสานเมื่อจบวรรคของทำนองร้อง กลุ่มเสียงที่ใช้คือ โด เร มี ฟา ซอล ลา ที่มีหลักเสียงอยู่ที่โน้ตตัว โด ซึ่งตรงกับบันไดเสียงเมเจอร์เนื่องจากมีระยะห่างแบบเดียวกัน ส่วนการเล่นทำนองเสียงต่ำมีทำนองเดียวมี 2 เสียงคือ โด ซอล โดยเล่นพร้อมกับการดำเนินแนวทำนองหลัก

ลักษณะของจังหวะที่พบมากที่สุดของแนวทำนองหลักคือ แบบ พบทั้งหมด 25 ห้อง

ทำนองเสียงต่ำใช้ลักษณะของจังหวะแบบ โดยจะเล่นเข้าไปเข้ามาทั้งเพลงในขณะที่ทำนองหลักดำเนินไป

2. เพลง พุโลพู ขับร้อง และบรรเลงเมตาลี โดย นายโจ้ได้ดี เนื้อหาของบทเพลงสะท้อนถึงสภาพสังคมในหมู่บ้านกะสะเต็งในปัจจุบันที่คนหนุ่มสาวเมื่อแต่งงานมีลูกก็เข้าไปหางานทำในเมืองปล่อยลูกให้ปู่ ย่า ตา ยาย เลี้ยงดู ซึ่งกลายเป็นปัญหาในสังคมใช้ในโอกาสเมื่อพบปะสังสรรค์กับเพื่อนฝูง หรือเล่นเพื่อขับกล่อมตนเอง บทเพลงมีจังหวะซ้ำ

บทเพลงมีทั้งหมด 6 ท่อน ประกอบด้วยท่อน A, B, C, D, E, F ท่อนดนตรีมี 3 ท่อนคือ ท่อน A, C, E และท่อนร้อง 3 ท่อนคือ ท่อน B, D, F โดยก่อนจะเข้าท่อนร้องทุกครั้งจะบรรเลงท่อนดนตรีนำก่อน บทเพลงอาจมีการซ้ำในแต่ละท่อนได้ตามความต้องการของผู้เล่น ในการบรรเลงแนวทำนองหลักจะเป็นทำนองเดียวกับทำนองร้อง และมีการเล่นสอดประสานเมื่อจบวรรคของทำนองร้อง กลุ่มเสียงหลักที่ใช้คือ ลา ที โด เร มี ฟาซาร์ป (#) ซอล มีหลักเสียงอยู่ที่โน้ตตัว ลา ซึ่งตรงกับบันไดเสียงแบบดอเรียนโหมดเนื่องจากมีระยะห่างแบบเดียวกัน ส่วนการเล่นทำนองเสียงต่ำมีทำนองเดียวมี 2 เสียงคือ โด ซอล บางครั้งอาจมีการเล่นโน้ตเสียงเร โดยเล่น

พร้อมกับการดำเนินแนวทำนองหลัก

ลักษณะของจังหวะที่พบมากที่สุดของแนวทำนองหลักคือ แบบ พบทั้งหมด 45 ห้อง ทำนองเสียงต่ำใช้ลักษณะของจังหวะแบบ โดยจะเล่นเข้าไปเข้ามาทั้งเพลงในขณะที่ทำนองหลักดำเนินไป

3. เพลงอยากบอกเธอ “เยอเออเนอ” เอรู๋ บ้างใหม่ ขับร้อง และบรรเลงเมตาลีโดย นายสมปอง เนื้อหาของบทเพลงเกี่ยวกับความรัก คำร้องมีทั้งภาษาไทยและกะเหรี่ยง ซึ่งจัดว่าเป็นเพลงกะเหรี่ยงสมัยใหม่ นอกจากจะมี 2 ภาษาแล้วทำนองก็มีความคล้ายคลึงกับทำนองเพลงลูกทุ่ง มีจังหวะปานกลาง

บทเพลงมีทั้งหมด 6 ท่อน ประกอบด้วยท่อน A, B, C, D, E, F ท่อนดนตรีนำมี 1 ท่อนคือ ท่อน A และท่อนร้อง 5 ท่อนคือ ท่อน B, C, D, E, F โดย ในการบรรเลงแนวทำนองหลักจะเป็นทำนองเดียวกับทำนองร้อง และมีการเล่นสอดประสานเมื่อจบวรรคของท่อนร้อง กลุ่มเสียงหลักที่ใช้คือ ลา โด เร มี ซอล มีหลักเสียงอยู่ที่โน้ตตัว ลา ซึ่งตรงกับบันไดเสียงเพนทาโทนิคไมเนอร์เนื่องจากมีระยะห่างแบบเดียวกัน ส่วนการเล่นทำนองเสียงต่ำมีทำนองเดียวมี 2 เสียงคือ โด ซอล โดยเล่นพร้อมกับการดำเนินแนวทำนองหลัก

ลักษณะของจังหวะที่พบมากที่สุดของแนวทำนองหลักคือ แบบ พบทั้งหมด 39 ห้อง แนวทำนองเสียงต่ำใช้ลักษณะของจังหวะแบบ โดยจะเล่นเข้าไปเข้ามาทั้งเพลงในขณะที่ทำนองหลักดำเนินไป

4. เพลง ไผ่ลั่วเดเมยลา ขับร้อง คณะ ขับร้องหมู่บ้านสะเนฟองและบรรเลงเมตาลีโดย นายสะอาด (โจ้ไป) เนื้อหาของบทเพลงกล่าวถึงความผูกพันของชาวกะเหรี่ยงกับธรรมชาติ ในตำบล

โลโลมี 6 หมู่บ้านด้วยกัน ได้แก่ หมู่บ้านจะแก หมู่บ้านที่ไร่ป่า หมู่บ้านโลโล ศาลาเว หมู่บ้านเกาะสะเดิง หมู่บ้านกองม่องทะ และหมู่บ้านสะเนฟอง เหมาะกับการแสดงในงานพิธีสำคัญต่าง ๆ เช่น งานพาดข้าว เป็นต้น มีจังหวะปานกลาง บทเพลงมีทั้งหมด 4 ท่อน ประกอบด้วยท่อน A, B, AA, C ท่อน มีท่อน A และ AA เป็นท่อนดนตรีนำ ท่อน B และท่อน C เป็นท่อนร้อง บทเพลงอาจมีการซ้ำในแต่ละท่อนได้ตามความต้องการของผู้เล่น ในการบรรเลงแนวทำนองหลักจะเป็นทำนองเดียวกับทำนองร้อง และมีการเล่นสอดประสานเมื่อจบวรรคของทำนองร้อง กลุ่มเสียงหลักที่ใช้คือ โด เร มี ฟา ซาร์ป (#) ซอล ลา ที มีหลักเสียงอยู่ที่โน้ตตัว โด ซึ่งตรงกับบันไดเสียงแบบลิเดียนโหมด เนื่องจากมีระยะห่างแบบเดียวกัน ส่วนการเล่นทำนองเสียงต่ำมีทำนองเดียวมี 2 เสียง คือ โด ซอล บางครั้งมีการเล่นโน้ตเสียงเร โดยเล่นพร้อมกับการดำเนินแนวทำนองหลัก

ลักษณะของจังหวะที่พบมากที่สุดใแนวทำนองหลัก คือ แบบ พบทั้งหมด 11 ห้อง ลักษณะของจังหวะที่พบในบทเพลงเพียงครั้งเดียวคือ แบบ ทำนองเสียงต่ำใช้ลักษณะของจังหวะแบบ โดยจะเล่นเข้าไปตลอดทั้งเพลงในขณะที่ทำนองหลักดำเนินไป และบางครั้งมีการเล่นลักษณะจังหวะแบบ

5. เพลง โล โล ชับร้อง และบรรเลงเมตาลี โดย นายเอหนึ่ง บทเพลงโล โล เป็นเพลงที่ชับร้องและบรรเลงสลับต่อกันมาไม่ทราบนามผู้แต่ง โดยบทเพลงใช้ในการเรียนการสอนหนังสือของชาวกะเหรี่ยง และเป็นที่ยู้งักกันอย่างกว้างขวางในตำบลโลโลว์ การร้องและการบรรเลงของแต่ละคนก็แตกต่างกันไป บทเพลงมีเนื้อหาเกี่ยวกับการปลูกฝังให้เด็กตั้งใจเรียนหนังสือ เพื่อให้เกิดปัญญา บทเพลงมี

จังหวะเร็ว สนุกสนานนิยมเล่นกันในหลายโอกาส เช่น พบปะสังสรรค์กับหมู่เพื่อนฝูง หรือในงานพิธีต่าง ๆ

บทเพลงมีทั้งหมด 7 ท่อน ประกอบด้วยท่อน A และท่อน AA เป็นท่อนดนตรีนำ ท่อน B, BB และท่อน BBB เป็นท่อนร้องสร้อยโดยใช้ทำนองเดียวกับท่อน A ท่อน C เป็นท่อนร้อง 1 ท่อน D เป็นท่อนร้อง 2 บทเพลงอาจมีการซ้ำในแต่ละท่อนได้ตามความต้องการของผู้เล่น ในการบรรเลงแนวทำนองหลักจะเป็นทำนองเดียวกับทำนองร้อง และมีการเล่นสอดประสานเมื่อจบวรรคของทำนองร้อง กลุ่มเสียงที่ใช้คือ โด เร มี ฟา ซอล ลา ที มีหลักเสียงอยู่ที่โน้ตตัวโด ซึ่งตรงกับบันไดเสียงเมเจอร์ เนื่องจากมีระยะห่างแบบเดียวกัน ส่วนการเล่นทำนองเสียงต่ำมีทำนองเดียวมี 2 เสียงคือ โด ซอล โดยเล่นพร้อมกับการดำเนินแนวทำนองหลัก ลักษณะเด่นที่พบในการบรรเลงคือมีการเล่นคอร์ดในท่อน A และ B

ลักษณะของจังหวะที่พบมากที่สุดคือ แบบ พบทั้งหมด 32 ห้องทำนอง เสียงต่ำใช้ลักษณะของจังหวะแบบ โดยจะเล่นซ้ำรูปแบบตลอดทั้งเพลงในขณะที่ทำนองหลักดำเนินไป

6. เพลง มาลาวท่วยเยอพือบือยอ ชับร้อง และบรรเลงเมตาลีโดย นายคองเจ็ง บทเพลงมาลาวท่วยเยอพือบือยอ บทเพลงมีเนื้อหาเกี่ยวกับความรักที่ไม่สมหวังของหนุ่มสาว ชายหนุ่มผู้ยากไร้และหญิงสาวผู้ร่ำรวย ชายหนุ่มต้องเดินทางออกจากหมู่บ้านเพื่อหางานทำสร้างเนื้อสร้างตัว บทเพลงมีจังหวะช้า

บทเพลงมีทั้งหมด 4 ท่อน ประกอบด้วยท่อน A เป็นท่อนดนตรีนำ ท่อน B เป็นท่อนร้อง 1 ท่อน C เป็นท่อนดนตรี ท่อน D เป็นท่อนร้อง 2 บทเพลงอาจมีการซ้ำในแต่ละท่อนได้ตามความ

ต้องการของผู้เล่น ในการบรรเลงแนวทำนองหลัก และแนวทำนองเสียงต่ำจะเล่นขึ้นคู่ประสาน โดยส่วนใหญ่เป็น คู่ 8 ลักษณะการเล่นแบบนี้เรียกว่า การเล่นแบบตวยโล ทำนองในการบรรเลงมีทำนองเดียวกับทำนองร้อง และมีการเล่นสอดประสานเมื่อจบวรรคของทำนองร้อง กลุ่มเสียงที่ใช้คือ โด เร มี ฟาซาร์ป (#) ซอล ลา ที มีหลักเสียงอยู่ที่โน้ตตัว โด ซึ่งตรงกับบันไดเสียงแบบลิเดียนโหมด เนื่องจากมีระยะห่างแบบเดียวกัน

ลักษณะจังหวะของทำนองหลักที่พบมากที่สุด คือ แบบ ♪♪♪ พบทั้งหมด 10 ห้อง

ลักษณะจังหวะของทำนองเสียงต่ำที่พบมากที่สุด คือ แบบ ♪♪ พบทั้งหมด 17 ห้อง

อภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่องเมตาลี เครื่องดนตรีกะเหรี่ยงโปว์ใน ตำบลโลโว อำเภอลี้ขลบุรี จังหวัดกาญจนบุรี พบว่า “เมตาลี” เป็นเครื่องดนตรีประเภทเครื่องสายใช้ดีด มีรูปร่างคล้ายแมนโดลิน แต่มี 6 สายคล้ายกีตาร์ เมตาลีที่พบในตำบลโลโวสามารถแบ่งได้ 2 ประเภท คือ 1.เมตาลีแบบโปร่ง 2.เมตาลีแบบกล่องเสียงอะลูมิเนียม ซึ่งมีการผลิตอยู่ที่ประเทศพม่า และมีการนำเข้ามาขายในประเทศไทย โดยพ่อค้าชาวไทยเชื้อสายมอญ

การบรรเลงเมตาลีจะใช้นิ้วชี้เล่นทำนองหลัก และนิ้วหัวแม่มือเล่นทำนองเสียงต่ำ ซึ่งมีการเล่นอยู่ 2 ลักษณะ ได้แก่ การเล่นแบบตวยโล เป็นการเล่นทำนองแบบขึ้นคู่ประสาน 2 เสียง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการประสานเสียงคู่ 8 และการเล่นแบบธรรมดา เป็นการเล่นทำนองเสียงต่ำซึ่งมีรูปแบบเดิมซ้ำ ๆ เล่นคลอไปกับทำนองหลักของเพลง ซึ่งการเล่นทำนองหลักของเมตาลีเป็นทำนองเดียวกับ

ทำนองร้อง และระบบเสียงของเมตาลีคล้ายระบบเสียงของดนตรีตะวันตก เนื่องจากเป็นเครื่องดนตรีที่พัฒนามาจากแมนโดลิน โดยใน 1 ช่วงเสียงแบ่งออกเป็น 12 เสียงเท่า ๆ กัน

การแสดงเมตาลีพบได้ทั่วไปในตำบลโลโว โดยชาวกะเหรี่ยงให้ความสำคัญ และถือเป็นเครื่องดนตรีประจำชนเผ่าของตนเอง มีการแสดงเมตาลีในงานประเพณีดั้งเดิมของชาวกะเหรี่ยง และกิจกรรมต่าง ๆ บทเพลงเมตาลียังสื่อถึงความนึกคิดของชาวกะเหรี่ยงบางครั้งสะท้อนมุมมองด้านสังคม ธรรมชาติ ความเชื่อ และความรัก การเล่นเมตาลีนิยมร้องและบรรเลงคนเดียว การบรรเลงเป็นกลุ่มนั้นพบได้ในการแสดงในงานประเพณีต่าง ๆ เช่น งานผูกข้อมือ งานพาดข้าว งานทำบุญข้าวใหม่ ในการแสดงนั้นอาจมีผู้เล่นเมตาลี 1 คน หรือ 2 คน และมีกลุ่มนักร้องตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไป

ในอดีตมีการการนำเมตาลีมาเล่นประกอปกกับเครื่องดนตรีชนิดอื่น เช่น ขลุ่ย โดยขลุ่ยที่ใช้เป็นขลุ่ยไม้ไผ่ซึ่งในปัจจุบันไม่ปรากฏว่ามีการนำมาเล่นร่วมกับเมตาลีแล้ว เนื่องจากขาดผู้สืบทอดการเล่นขลุ่ย ในบางโอกาสพบที่มีการบรรเลงเมตาลีร่วมกับ นาเดย์ แต่เป็นเพียงการเล่นสังสรรค์กันเองในหมู่เพื่อนฝูงเท่านั้น มิได้เป็นรูปแบบที่นำมาแสดงในงานพิธีใด ๆ นอกจากนี้ยังมีการนำเมตาลีบรรเลงในการแสดง เช่น ประกอบการแสดงรำตง โดยบรรเลงร่วมกับกลอง และฉิ่งฉาบ ซึ่งในปัจจุบันไม่พบแล้วในตำบลโลโว แต่อาจพบได้ในการแสดงรำตงของตำบลอื่น และประกอบการแสดงละครโดยจะบรรเลงร่วมกับ คีย์บอร์ด และขลุ่ย ประกอบการขับร้อง ส่วนในการดำเนินเรื่องราวของละครนั้นจะใช้วงชะพูชะอู ในปัจจุบันมีคณะละครเหลืออยู่เพียงที่เดียวคือคณะของหมู่บ้านสะเนฟอง ซึ่งในปัจจุบัน

ก็มีได้มีการนำเอาเมตาลีมาบรรเลงประกอบการแสดงละครแต่อย่างใด

ในปัจจุบันเมตาลีเริ่มลดบทบาทลงในกลุ่มวัยรุ่น เนื่องจากมีเครื่องดนตรีตะวันตกอย่างอื่นเข้ามาเรียกความสนใจ เช่นกีตาร์ ซึ่งกำลังเป็นที่นิยมกันในหมู่วัยรุ่น แต่เมตาลีก็ยังถือเป็นเครื่องดนตรีที่เป็นเอกลักษณ์ และได้รับการยอมรับในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของภูมิปัญญาของชาวกะเหรี่ยงโปว์ในตำบลไล่โว่

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการศึกษาเมตาลี เครื่องดนตรีกะเหรี่ยงโปว์ ในตำบลไล่โว่ อำเภอสังขละบุรี จังหวัดกาญจนบุรี ในครั้งนี้ทำให้ผู้วิจัยเกิดองค์ความรู้ใหม่ และได้รับรู้ถึงคุณค่าและความสำคัญของวัฒนธรรมประเพณีของชาวกะเหรี่ยงโปว์ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไปในหลายประเด็นที่สำคัญ เพื่อให้ผู้ที่สนใจหรือผู้ที่ต้องการศึกษาเพิ่มเติมสามารถนำแนวทางดังกล่าวไปทำการวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวข้องเนื่องกันหรือลักษณะเช่นเดียวกันดังต่อไปนี้

เอกสารอ้างอิง

- จรัญ กาญจนประดิษฐ์. (2547). **การศึกษาดนตรีชาวกะเหรี่ยงหมู่บ้านกอม่องทะ ตำบลไล่โว่ อำเภอสังขละบุรี จังหวัดกาญจนบุรี**. ปรินญาณินพนธ์ ศป.ม. (มานุษยวิทยาคหวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมัย สุทธิธรรม (2541). **สารคดีชีวิตชนกลุ่มน้อยบนดอยสูงกะเหรี่ยง**.พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : 2020 เวิลด์ มีเดีย จำกัด.
- สุจิตลักษณ์ ดิพตุง ,สรินยา คำเมือง.(2540). **สารานุกรมชาติพันธุ์กะเหรี่ยงโป**. สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.

1. การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพที่มีการลงพื้นที่ภาคสนาม เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีของกะเหรี่ยงโปว์ในตำบลไล่โว่ ซึ่งการศึกษาในครั้งต่อไปอาจทำการศึกษาในหมู่บ้านใดหมู่บ้านหนึ่งในตำบลไล่โว่แบบเจาะลึกมากขึ้น

2. การวิจัยในครั้งนี้ ได้ทำการรวบรวมข้อมูลและศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับเมตาลี ซึ่งยังมีเครื่องดนตรีชนิดอื่นที่น่าศึกษา เช่น นาเดย และชะหะ ซึ่งเป็นเครื่องดนตรีที่ยังขาดองค์ความรู้และข้อมูลเชิงลึก

3. วัฒนธรรมด้านดนตรีของชาวกะเหรี่ยงโปว์มีมากมายหลากหลายประเภท ซึ่งล้วนแต่มีความสำคัญและมีส่วนเกี่ยวข้องข้องกับการดำเนินชีวิตของผู้คนในท้องถิ่น เราสามารถนำวัฒนธรรมดนตรีประเภทต่าง ๆ หรือวงดนตรีประเภทต่างๆ มาทำการศึกษาข้อมูลตามวิธีการทางการศึกษาแบบมานุษยดุริยางควิทยา และแนวทางการศึกษาตามหลักการของนักปรัชญาด้านดนตรี